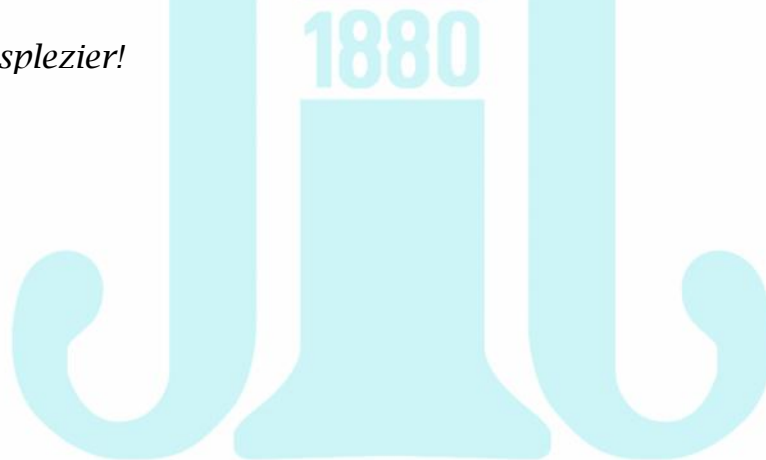

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

THE MUSIC-BOX

Een liefdesverhaal

door

1880

Marc Smet

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.1225

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *THE MUSIC-BOX* op te voeren moet de naam van auteur *MARC SMET* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2000/0220/037
ISBN- 978- 90-385-06838

© 2000 Toneelfonds J. Janssens/Marc Smet
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

PERSONAGES

(2 heren – 3 dames)

FRANS, de vader
MONIEK, de moeder
KRISTOF, de zoon
MARJAN, de dochter
SOFIE, het meisje

DECOR

In het eerste bedrijf: de woonkamer van de familie Verstappen. Er kan in zwarte doeken of in een eenvoudig decor worden gespeeld. De meubelen zijn die van een burgerlijk gezin.

In het tweede bedrijf bevinden we ons kort bij de zee. Aan de kant van de scène zijn stukken van een oud kot of schuilplaats te zien. Ergens staat een oude bank of iets waar men op kan zitten.

OVER HET STUK

Het stuk begint als een “doodgewoon” stuk, bij een “doorsnee” familie: vader, moeder, zoon en dochter. Uiteraard zijn er de gewone probleempjes, maar die zijn er overal wel. De kleinburgerlijkheid en de cliché’s druipen van de muren. De komst van een jong, mysterieus meisje legt echter een bom onder dit “modelgezinnetje”, onder dit kaartenhuisje van cliché’s, onder dit paradijs voor eenzame mensen.

Bij iedereen in het gezin worden de maskers afgerukt...

Soms gebeurt dat subtiel... soms brutaal.

Iedereen in het gezin blijft als het ware naakt achter.

Door toedoen van het mysterieuze meisje krijgt het stuk een totaal onverwachte wending: de totale ontmaskering gaat nog verder. Het stuk wordt een echt liefdesverhaal, tragisch, dat wel maar tegelijk zo hartverwarmend en poëtisch.

De sleutel in dit alles is de “muziekdoos” of beter “the musicbox”. Het is enerzijds het bindmiddel tussen de verschillende personages, maar anderzijds is het ook een soort symbool, een metafoor voor dromen die gevangen zitten, voor onvervulde dromen, voor onvervulde verlangens en gevoelens. Als men ze toch vrijlaat, dan hoort men alleen... muziek...

Het stuk gaat over macht en onmacht, over onderdrukking, over het maken van keuzes, over hypocrisie, over lafheid, over routine... over liefde en haat... over liefde en poëzie... over liefde en muziek... over liefde...

E E R S T E B E D R I J F

TAFEREEL 1

(Het is rond zeven uur in de morgen. Frans is bezig de tafel te dekken. Hij is gekleed in een oude kamerjas. Hij draagt versleten pantoffels. Hij ziet er nog slaperig en moe uit. Zijn haar staat verwilderd. We horen op de radio de tune van het ochtendnieuws. Frans gaat de radio afzetten, het interesseert hem niet. Na enige tijd komt Kristof naar beneden. Hij is gekleed in moderne kledij, net iets te sjiek om naar zijn werk in de garage te vertrekken. Hij laat zich languit in de zetel ploffen en zet met de afstandsbediening de tv aan op MTV.)

FRANS : Ook een goede morgen.

KRISTOF : Hoi.

FRANS : Wat doet gij nu?

KRISTOF : Hoe? Wat?

FRANS : Ik vraag u wat gij nu doet?

KRISTOF : De tv aanzetten hé pake of hebt gij preut in uw ogen?

FRANS : Zijt gij nu helemaal op uw koppeke gevallen? 't Is verdomme zeven uur 's morgens en meneer gaat efkes de tv aanzetten. Er is nu toch niets te zien.

KRISTOF : Op MTV is er altijd wat te zien pake... en te horen.

FRANS : Ja, ik hoor het. Zet dat lawaai maar een beetje stiller of ik smijt die tv op straat.

KRISTOF : Amaai zeg, ge hebt het weer goed te pakken geloof ik, weer zo een acute aanval van midlife-crisis gecombineerd met een postnatale depressie.

FRANS : Zeveraar. Ge zoudt beter wat helpen om de tafel klaar te zetten of ge komt weer te laat op uw werk in de garage.

KRISTOF : Ik vind dat gij dat goed doet voor een thuiswerkende vader... tenandere, ge hebt niets anders te doen.

FRANS : Godverdomme. Gij moet uw smoel houden met uw insinuaties. Gij zijt nog een snotaap en ge hebt mij de les niet te lezen, hebt ge dat verstaan?

KRISTOF : 't Is al goed. Ik zei dat alleen maar om te lachen maar ik kan er toch ook niet aan doen dat gij zo rap op uwe teen getrapt zijt.

(Frans mummelt wat tussen zijn tanden terwijl hij verder de ontbijttafel klaargezet. Kristof komt aan tafel zitten en Marjan komt naar beneden)

MARJAN : Is er vers brood?

FRANS : Ook een goede morgen!

MARJAN : Ja ja pake... ook een goeie... ik vroeg of er vers brood is.

FRANS : Van gisteren... uit de automaat.

MARJAN : Ha nee hé zeg, dan is dat al twee dagen oud. Wit of bruin?

FRANS : Ik weet het niet.

KRISTOF : Wit hé zuske, ge weet toch dat ik dat bruin met al die granen in niet lust, dat is precies kippeneten.

MARJAN : Dan eet ik er niet van. Zo'n oud wit brood dat is zo hard als een steen. Daar bijt ge uw tanden op kapot. Ik zal wel cornflakes eten... hebt gij dat nog niet klaargezet pake?

FRANS : Gij denkt zeker... och verdomme neem het zelf.

KRISTOF : Ge moet er niet op letten, hij is weer met het verkeerde been uit bed gestapt.

FRANS : 't Is al goed. Moet gij geen boterhammen meenemen naar school Marjan?

MARJAN : Ik zal wel iets kopen in de refter... wafels of zo.

FRANS : Gij denkt dat het geld op onze rug groeit zeker. Sinds ik vorig jaar mijn werk ben kwijtgeraakt door mijn rugproblemen moeten we het met veel minder stellen.

KRISTOF : Maar ik heb uw plaatske toch kunnen overnemen in de garage hé pake.

FRANS : Ja dat wel. Maar ten eerste verdient gij een heel stuk minder dan ik omdat gij geen diploma hebt, omdat ge te lui waart om te studeren en ten tweede doet gij meer geld op dan ge verdient, met al die discotoestanden en die janetteklere.

KRISTOF : Luister eens hier hé... ik heb geen diploma omdat die kwallen van leerkrachten allemaal een pik op mij hadden en ik draag geen janetteklere.

maar een moderne outfit van een heel gezonde hetero. Vraag dat maar eens aan al de meisjes van ons dorp.

MARJAN : Stoefer.

FRANS : Ja ja, 't is al goed. Waar blijft ons ma nu toch?

MARJAN : Die was zich nog aan het schminken in de badkamer.

FRANS : 't Is niet waar hé. Moet die zich nu iedere keer een uur schminken... nee... plamuren... om naar haar werk te gaan?

MARJAN : Ja maar die werkt nu niet in een vuile garage tussen de smeerolie en de mazout maar in een sjieke boetiek.

KRISTOF : Tussen allemaal sjieke madammen.

FRANS : Tussen kakmaddammen ja.

(Tijdens de laatste replieken is Moniek naar beneden gekomen. Ze heeft de laatste zinnen nog gehoord)

MONIEK : Wat is dat daar van die kakmaddammen?

KRISTOF : Onze pa had het over uw collega's en uw klanten.

MONIEK : Alle vrouwen met klasse noemt meneer " kakmaddammen ".

FRANS : Och mens, zet u neer en eet een boterham, ik heb alles al klaargezet.

MONIEK : Nee, ik heb geen tijd. Ik moet zelf de boetiek openen want Jean-Claude komt niet vandaag. Alleen een taske koffie, da's genoeg.

FRANS : Kust nu mijn botten, de één vindt het brood te oud, de ander heeft geen tijd omdat " Jean-Claude " niet komt...

MARJAN : Is dat die met zijn donker velleke ma?

MONIEK : Nee nee dat is " Chicco ", allé zo noemen wij hem, maar dat is een troetelnaampke. Jean-Claude is die met zijn geblondeerd kopke. Hij ziet er zo schattig uit.

KRISTOF : Verliefd ma?

MONIEK : Onnozelaar.

MARJAN : Als ge moet kiezen tussen Jean-Claude met zijn blauwe ogen en zijn blond kopke aan de ene kant en onze pa met zijn versleten sloefkes en zijn rattekop aan de andere kant dan is de keuze vlug gemaakt.

FRANS : Godverdomme!

MONIEK : Blijf kalm Frans, ge moogt u zo niet opjagen. Laat onze pa nu maar al gerust, die mens heeft het al moeilijk genoeg. Vertel eens pake, wat gaat ge doen vandaag? Een beetje in de krant lezen?

FRANS : Dat is plezant hé, zo cynisch zijn.

MONIEK : Ik ben niet cynisch. Ik mag toch nog wel vragen wat ge gaat doen.

FRANS : Dat ondertoontje bevalt mij niet. En als ge het wilt weten: ja, ik ga de krant lezen, uwe rommel opkuisen en het eten maken voor deze avond.

KRISTOF : Hij zal weer moe zijn vanavond.

MONIEK : Kristof!

KRISTOF : Heb ik iets verkeerd gezegd?

MONIEK : Zwijg maar al want ieder woord dat gij zegt is toch verkeerd. Zeg pa, het is toch koffie zonder cafeïne?

FRANS : Hoe kan ik dat weten?

MONIEK : Van welk pakske hebt ge genomen? Van het rode of het blauwe?

FRANS : Het rode geloof ik.

MONIEK : Ziet ge wel, dat is "met ". Die rommel drink ik niet want dan sta ik de hele dag te daveren van de zenuwen in de boetiek. 't Is toch altijd hetzelfde hé pa. Verdomme toch, alles zoudt ge hier zelf moeten doen.

FRANS : Doe het dan zelf hé.... kakmadam.

(Frans verlaat kwaad de kamer en slaat met de deur. Het is enkele ogenblikken stil. Ze zijn toch een beetje van de hand Gods geslagen door de hevige reactie van Frans.)

MARJAN : Amaai...

KRISTOF : " Zachtjes met de deuren..."

MONIEK : Nu heeft hij het toch goed zitten.

KRISTOF : Hij is al de hele tijd slecht gezind.

MARJAN : Ge moogt geen woord zeggen of het zit er tegen.

MONIEK : Het gaat van kwaad naar erger. Maar kom, het is toch een beetje te verstaan: hij is vijftig jaar, hij krijgt last van zijn rug en wordt daardoor ontslagen in de garage.

KRISTOF : Make, gij weet toch ook dat die "rug" eigenlijk maar een foefke was hé. Hij kon niet goed meer mee in de garage, hij snapte niets van die computertesten, hij werkte veel te traag en hij was alleen nog maar goed om olie te verversen. "Franske de oliebol" noemden ze hem, plezant hé. Op de duur konden ze niet anders dan hem afdanken, want hij was er met zijn hoofd niet bij en maakte de ene fout na de andere. Nog een geluk dat ze mij in zijn plaats aangenomen hebben. "Zo blijft het toch in de familie" had de grote baas gezegd.

MARJAN : Gij zijt veel beter dan onze pa zeker?

KRISTOF : Beter dan onze pa dat is niet moeilijk, het was een wrak. En daarbij, ik ben niet zo duur zegt de baas.

MONIEK : In alle geval, het is niet plezant als ge vijftig zijt en dan al zonder werk zit.

MARJAN : Dat hij dan werk gaat zoeken.

MONIEK : Hij vindt niets.

KRISTOF : Dikke zever ma, hij zoekt niet eens, hij is bang dat hij misschien toch werk zal vinden, en daarbij, hij is veel te lui.

MONIEK : 't Zal misschien wel koelen zonder blazen, de midlife-crisis... dat gaat wel over...

MARJAN : Volgens mij is het veel meer dan dat.

MONIEK : Wat wilt ge daar mee zeggen?

MARJAN : Laat maar... ik moet vertrekken of ik mis de bus.

MONIEK : Doe maar goed uw best... twee keer dubbelen is al genoeg.

MARJAN : 't Zal gaan zeker. Iedere keer moet ik dat horen, ik word daar stapelzot van.
Salu!

MONIEK : Uw boterhammen...

MARJAN : Foert!

KRISTOF : Een aardje naar haar vaartje.

(Marjan loopt kwaad naar buiten en neemt wel haar boekentas mee.)

MONIEK : Had ik nu iets verkeerd gezegd?

KRISTOF : Gij zegt soms verkeerde dingen zonder het zelf te weten hé make. En daarbij, ge weet toch ook dat ons Marjan haar te pletter werkt en dat het haar schuld niet is dat ze twee keer is blijven zitten. Ze zit gewoon in een veel te

zware richting maar ze mocht niet naar “het technische“ van u omdat dat beneden onze stand zou zijn. Ik heb er mijn voeten aan geveegd maar zij zit iedere avond te blokken tot elf uur. Ge zoudt haar beter wat steunen.

MONIEK : Nu sta ik toch wel met mijn mond vol tanden: dat gij het opneemt voor uw zus, dat moet jaren geleden zijn.

KRISTOF : Ik ben nog de slechtste niet make.

MONIEK : Ik weet het. Maar nu heb ik echt geen tijd meer. We zullen het er vanavond nog wel eens over hebben. Och nee, dat gaat niet, ik heb een vergadering. Morgen dan, of overmorgen. Zeg Kristof, moet gij geen boterhammen meenemen?

KRISTOF : Nee, dat is niet nodig. We hebben een half uur schafttijd, da's juist genoeg om een lekkere pitta te gaan kopen op de hoek. Dat is echt de lekkerste pitta van de hele streek. Vooral de pikante, die is keinig.

MONIEK : Ik geloof dat gij niet veel anders meer eet dan pitta en junkfood. Maar kom, 't is uw maag hé. En nu ben ik er echt mee weg. Zegt gij nog eens tegen onze pa dat ik vanavond niet naar huis kom. Ik heb vergadering met de dames van de fitness en daarvoor ga ik dan ergens een "broodje gezond"eten. Vergeet het niet te zeggen hé, anders staat onze pa hier weer te schilderen met zijn warm eten en ge kent hem.

KRISTOF : Ik zal er proberen aan te denken. Wacht, ik ga mee, want het is voor mij ook hoog tijd.

MONIEK : Moet gij hier eerst niet wat opruimen?

KRISTOF : Dat zal onze pa wel doen.

MONIEK : Allé dan, dan zijn we er mee weg.

(Moniek en Kristof verlaten de kamer.)

TAFEREEL 2

(Het is enkele ogenblikken stil en dan komt Frans terug binnen, nog steeds in kamerjas. Hij bekijkt de rommel die werd achtergelaten.)

FRANS : Miljaarde, miljaar. Het is toch niet te geloven. Niets hebben ze opgeruimd. Dat is precies de meest normale zaak dat het allemaal voor "de oude" is. "Die heeft toch niets anders te doen" zeggen ze. Ik ben het beu, strontbeu. Ik heb goesting om alles hier kort en klein te slaan en te gaan lopen... maar waarheen... ik kan nergens terecht... ik ben hier begraven vóór ik dood ben.

(Frans laat zich ontmoedigd in een zetel vallen, blijft enige tijd liggen, neemt een krant en kijkt er even in maar smijt ze dadelijk terug weg... hij is zenuwachtig, hij ergert zich, hij verveelt zich. Na enige tijd gaat de bel. Frans reageert bijna niet. Hij verwacht niemand. Na enige tijd gaat de bel opnieuw. Met enige tegenzin staat hij recht en gaat de deur openmaken. In de deuropening staat Sofie, een jong meisje. Ze is spontaan, open, een flapuit. Ze is excentriek gekleed, een beetje uitdagend. Niet om uit te dagen maar omdat zij zich daar goed in voelt... waarschijnlijk. In eerste instantie is zij ook mysterieus, men kan er geen vat op krijgen.)

FRANS : Juffrouw?

SOFIE : Sofie. Sofie is de naam. Zeg maar Sofie.

FRANS : Sofie.

SOFIE : Dat is al heel wat beter. Dag Frans, mag ik efkes binnen komen?

FRANS : Kent gij mij?

SOFIE : Nee, maar uw naam stond op de brievenbus. Frans Verstappen en Moniek Ducolombier. Uw madam is van adel zeker?

FRANS : Nee, toch niet maar zij denkt van wel.

SOFIE : Goed Franske, gij hebt nog humor in uw knoken, dat wil zeggen dat ge nog leeft. Maar hoe zit het nu? Mag ik nu binnen komen?

FRANS : Ja maar, wat komt gij hier eigenlijk doen? Is het om iets te verkopen?

SOFIE : Nee Frans.

FRANS : *(Door het feit dat hij zenuwachtig is gaat hij steeds vlugger praten)* Ja, want ik heb niets nodig en daarbij, ik kan daar niet over beslissen, dat moet ik aan ons Moniek vragen. Zeker als het gaat over waspoeder. Daar ken ik niets van. Kuisproducten, dat is mijne winkel wel, mister Proper en zo, met die gast met zonder haar. Dat is goed spul. Dat moet ge eens proberen. En het ruikt ook heel

goed, naar meloenen of limoenen of citroenen of zoiets. Maar waspoeder, nee... echt niet...

SOFIE : Ik kom niets verkopen Frans.

FRANS : Ik heb ook geen tijd, ik heb nog heel wat werk te doen en ik weet niet waar ik eerst moet beginnen.

SOFIE : Ge hebt uw werkkledij al aan zie ik...

FRANS : Oh, mijn peignoir.... Ik stond juist op het punt om mij om te kleden om naar mijn werk te vertrekken...

SOFIE : Franske toch... luister nu eens heel goed. Ten eerste: ik kom niets verkopen. Ten tweede:.. ik zie dat ge staat te liegen dat ge zwart ziet en ten derde: ik wil alleen maar efkes met u praten. Mag ik nu eindelijk binnen?

FRANS : Efkes dan... kom maar.

(Het gesprek verloopt aarzelend, vooral van de kant van Frans. Hij is wat onwennig, een tikkeltje verlegen en toch ook onder de indruk van de knappe verschijning van Sofie. Sofie zelf probeert het gesprek naar zich toe te trekken en lukt daar ook voor het grootste stuk in. Slechts sporadisch zien we enige aarzeling in haar manier van doen. Ze laat zich in een zetel ploffen.)

SOFIE : Amaai, dat doet goed.

FRANS : Wat bedoelt ge?

SOFIE : Met mijn kont in een malse zetel, mijn voeten op de salontafel...het lijkt jaren geleden.

FRANS : Wat?

SOFIE : De rust... de kalmte... de ontspanning... Zeg Frans, ge hebt hier wel een mooi huis.

FRANS : Och...

SOFIE : Mooie meubelen, prachtig interieur... gij hebt echt wel goed geboerd...

FRANS : Ik mag niet klagen.

SOFIE : Ge kunt zo zien dat hier gelukkige mensen wonen.

(Frans reageert niet. Hij heeft het wel degelijk gehoord maar wil of kan daar duidelijk niet op reageren. Het is ook niet helemaal duidelijk of Sofie dat nu gezegd heeft met een cynische ondertoon.)

SOFIE : Frans?

FRANS : Ge moet niet op de rommel letten. Ik moet nog een beetje opruimen want de "heilige familie" is hals over kop moeten vertrekken.

SOFIE : De "heilige familie", zo zo. Maar het is niet erg, ik zal wel een beetje helpen.

FRANS : Een beetje helpen?

SOFIE : Ge hoort toch wat ik zeg Franske, of is het niet goed?

FRANS : Maar hoelang denkt gij hier dan te blijven?

SOFIE : Och, ik weet het niet, dat hangt van u af, van u alleen. Het is hier anders wel een goede stal, wat mij betreft...

FRANS : Als ge mij nu eerst eens zou vertellen wat gij hier eigenlijk komt doen, ik heb niet de hele dag...

SOFIE : Nee?

FRANS : Of toch, ja, ik heb wel de hele dag maar dat doet hier niets terzake meiske.

SOFIE : Dat doet wel terzake. Het is misschien omdat gij de hele dag niets te doen hebt dat ik speciaal bij u langs kom.

FRANS : Ik snap er geen fluit van. Wat komt gij hier doen?

SOFIE : Ik heb mijn trein gemist en ik heb geen geld bij om een ticket te kopen en toen dacht ik, misschien toch maar eens bellen bij Frans Verstappen, die zal mij wel wat lenen...

FRANS : Dat ziet er toch een naïeve kloot uit, die gelooft toch alles wat ze hem wijsmaken.

SOFIE : Zo bedoelde ik het niet Frans, echt niet.

FRANS : Toch kwam het zo over.

SOFIE : Sorry, echt...

FRANS : Er scheelt iets, ik voel het. Zeg het.

SOFIE : Och, het is de moeite niet.

FRANS : Nu moet gij eens goed naar mij luisteren. Ik mag dan misschien wel een onnozele kloot zijn, de pispaal van al wie zijn been hoog genoeg kan opheffen, maar ik voel direct dat gij in de problemen zit. Gij komt hier binnengewaaid als

een halve orkaan, maar achter dat lief guitig smoeleke zit er iets anders... daar ben ik zeker van.

SOFIE : Godverdomme Frans...

FRANS : Ofwel vertelt gij mij wat er scheelt... maar echt deze keer... ofwel vliegt gij met uw klieken en klakken op straat.

SOFIE : Ik wil niet.

FRANS : Ge moet.

SOFIE : *(ze aarzelt eerst)* Ik ben weggelopen.

FRANS : Weggelopen?

SOFIE : *(ze aarzelt weer)* Thuis...

FRANS : Da's erg.

(Na haar aarzelings heeft Sofie zichzelf terug helemaal in de hand en schakelt terug over op een luchtige toon.)

SOFIE : Maar nee jong, dat is helemaal niet erg. Het is de beste beslissing die ik ooit al genomen heb. Ik had het al veel vroeger moeten doen.

FRANS : Maar waren er dan problemen thuis? Weglopen dat doet ge toch niet zomaar.

SOFIE : Mag ik u iets vragen Frans?

FRANS : Doe maar.

SOFIE : Ik zou er liever nu niet over willen praten...

(Frans bekijkt haar, zegt niets maar glimlacht. Er is duidelijk een moment van verstandhouding, een stroom van warmte naar elkaar toe.)

SOFIE : Merci Frans, merci. Gij zijt een toffe gast.

FRANS : Ge wilt ook niemand opbellen, ze zijn misschien op zoek...

SOFIE : Nee, toch niet.

FRANS : En hoelang?...

SOFIE : Och, ik weet het niet... één dag ... twee dagen ... als gij het goed vindt.

FRANS : We hebben boven nog een logeerkamer op overschot.

SOFIE : Dan is het goed?

FRANS : Ja luister, van mij moogt gij hier blijven, ik heb daar geen probleem mee...
als ik iemand kan helpen... maar...

SOFIE : Maar wat?

FRANS : Ons Moniek...

SOFIE : Is dat uw madam? Ach ja, haar naam stond op de bel.

FRANS : Mijn madam ja, dat is een goed woord.

SOFIE : Is dat een probleem?

FRANS : Och, ge kent haar niet.

SOFIE : Ge ligt onder de sloef.

FRANS : Nee, toch niet maar...

SOFIE : Een beetje dan toch...

FRANS : Och ja, als ge dat graag wilt horen. Maar zij is zo gesteld op orde en stiptheid
en alles wat de gewone routine komt verstoren...

SOFIE : Dus als hier zo een knap jong ding komt binnen gevallen met dan nog veel
bloot tussen haar kleren, dan krijgt ze schrik dat hare oude teddybeer loops
wordt...

FRANS : De manier waarop gij dat allemaal zegt...

SOFIE : Het is toch waar zeker, het is toch de nagel op de kop.

FRANS : Het is precies of ge kent haar.

SOFIE : Wie weet...

FRANS : Allé, 't is goed maar op een voorwaarde.

SOFIE : En die is?

FRANS : Dat ge mij vanavond, of morgen, of overmorgen vertelt waarom ge thuis zijt
weggelopen. Ik ga er nu niets over vragen maar als ge zelf wilt... dan wil ik
luisteren... dat kan ik goed ... luisteren ... en meestal is dat al meer dan
voldoende.

SOFIE : Ge zijt een schat.

FRANS : Dat is lang geleden dat ze dat tegen mij hebben gezegd.

SOFIE : Lang geleden Frans, daar zegt ge zo al iets... lang geleden... *(Het lijkt alsof ze
iets wil vertellen maar op het laatste moment bedenkt ze zich.)* Dan wordt het
tijd.

FRANS : Moet ge een boterhammetje hebben, of een taske koffie?